

Sygn. akt II Ca 1384/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lipca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Iwona Siuta (spr.)
Sędziowie:	SO Wiesława Buczek - Markowska SO Marzenna Ernest
Protokolant:	st. sekr. sąd. Dorota Szlachta

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 lipca 2013 roku w S.

sprawy z powództwa **Gminy M. S.**

przeciwko **M. R. i D. U.**

o opróżnienie i wydanie lokalu mieszkalnego

na skutek apelacji wniesionej przez powódkę

od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie, zaocznego wobec pozwanej D. U.

z dnia 27 sierpnia 2012 r., sygn. akt I C 122/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że nadaje mu brzmienie:

- 1. nakazuje pozwanym M. R. i D. U., aby wydali powódce Gminie M. S. lokal mieszkalny położony w S. przy ul. (...) w stanie wolnym;**
- 2. ustala, że pozwanym M. R. i D. U. przysługuje prawo do lokalu socjalnego;**
- 3. wstrzymuje wykonanie orzeczenia wobec pozwanych do czasu złożenia im przez powódkę Gminę M. S. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego;**
- 4. zasądza od pozwanych D. U. i M. R. na rzecz powódki Gminy M. S. kwoty po 160 (sto sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;**

II. zasądza od pozwanych D. U. i M. R. na rzecz powódki Gminy M. S. kwoty po 130 (sto trzydzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 1384/12

UZASADNIENIE

Wyrokiem wydanym w dniu 27 sierpnia 2012 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie oddalił powództwo Gminy M. S. przeciwko M. R. i D. U..

Powyższy wyrok Sąd Rejonowy oparł na ustaleniach faktycznych zawartych na kartach od 48 do 50 wskazując następnie, iż podstawę prawną powództwa w niniejszej sprawie stanowiły przepisy Kodeksu Cywilnego związane z zakończeniem stosunku najmu.

Sąd Rejonowy podniósł, iż koniecznym warunkiem żądania przez powódkę wydania lokalu oddanego w najem jest uprzednie ustanie stosunku najmu dającego prawo do władania lokalem stronie pozwanej. Przyczyny oraz sposób, w jaki może dojść do wypowiedzenia przez właściciela stosunku prawnego odpłatnego używania należącego do niego lokalu, reguluje ustawa z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (zwana dalej ustawą o ochronie praw lokatorów). Ustawodawca w art. 11 ustawy o ochronie praw lokatorów (według stanu prawnego obowiązującego w dniu sporządzenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy) przewidział, że ustanie stosunku prawnego może nastąpić jedynie z przyczyn wymienionych w art. 11 ust. 2 – 5 tej ustawy oraz przy zachowaniu wskazanego w niej trybu postępowania. Stosownie do przepisu art. 11 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie praw lokatorów, możliwość wypowiedzenia przez właściciela stosunku prawnego istniała w sytuacji, gdy lokator pomimo wcześniejszego uprzedzenia go na piśmie o zamiarze wypowiedzenia stosunku prawnego i wyznaczenia dodatkowego, miesięcznego terminu do zapłaty zaległych i bieżących należności był w zwłoce z zapłatą czynszu za trzy pełne okresy płatności. Możliwość skutecznego wypowiedzenia umowy zależała zatem od spełnienia łącznie następujących przesłanek: występowania po stronie lokatora zwłoki z zapłatą czynszu lub innych opłat za używanie lokalu co najmniej za trzy pełne okresy płatności oraz wcześniejszego uprzedzenia lokatora na piśmie o zamiarze wypowiedzenia stosunku prawnego i wyznaczenia mu dodatkowego miesięcznego terminu do zapłaty zaległych i bieżących należności. Dopiero wówczas możliwe było złożenie najemcy wypowiedzenia najmu dokonanego pod rygorem nieważności na piśmie, w którym winny zostać określone przyczyny wypowiedzenia. Wobec powyższego właściciel lokalu mógł skutecznie wypowiedzieć najem po uprzednim pisemnym uprzedzeniu najemcy o możliwości wypowiedzenia umowy w razie nieuiszczenia przez lokatora w ciągu miesiąca od skutecznego doręczenia mu tego uprzedzenia zaległych i bieżących należności czynszowych.

Sąd Rejonowy zważył, iż powódka nie wywiązała się z opisanych powyżej obowiązków. Pozwany podniósł bowiem skutecznie, iż o kierowaniu do niego wezwania do zapłaty oraz złożeniu oświadczenia o wypowiedzeniu umowy najmu dowiedział się dopiero z chwilą doręczenia mu odpisu pozwu w przedmiotowej sprawie. Zamieszkująca wraz z pozwanym D. U. nie przekazała mu kierowanej do niego korespondencji pochodzącej od powódki.

Powyższe rozważania doprowadziły Sąd Rejonowy do konstatacji, że złożone przez powodową Gminę oświadczenia woli o wezwaniu do zapłaty i ustanowieniu dodatkowego terminu do uiszczenia należności oraz o wypowiedzeniu umowy najmu, nie doszły do adresata, w sposób umożliwiający zapoznanie się z jego treścią, co jest warunkiem ich skuteczności w rozumieniu art. 61 § 1 k.c. Skoro zaś powódka nie złożyła skutecznie wyżej powołanych oświadczeń woli, to uznać należało, że nie wyczerpała trybu przepisanej ustawą o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego dla wypowiedzenia stosunku najmu, który nadal trwa. Skoro zaś strony nadal łączy stosunek najmu, to nie może zostać uwzględnione roszczenie powódki o wydanie lokalu, będącego jego przedmiotem. Pozwany dysponuje bowiem skutecznym względem powódki uprawnieniem do władania lokalem.

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł pełnomocnik powódki zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie prawa materialnego, to jest art. 61 § 1 k.c., poprzez przyjęcie, że powód nie wykazał, iż spełnił przewidziane prawem wymogi skutecznego wypowiedzenia umowy najmu, to znaczy wezwał pozwanego M. R. do zapłaty zaległości oraz że wyznaczony, dodatkowy termin do uregulowania zaległych i bieżących należności upłynął bezskutecznie, jak również że złożył pozwanemu oświadczenie woli o wypowiedzeniu umowy najmu w taki sposób, aby mógł on się zapoznać z jego treścią. Pełnomocnik powódki zarzucił też Sądowi Rejonowemu naruszenie prawa materialnego, to jest art. 11 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie praw lokatorów, polegające na błędnym przyjęciu przez sąd

pierwszej instancji, że roszczenie procesowe powoda w postaci żądania opróżnienia i wydania lokalu położonego w S. przy ulicy (...) od pozwanych, nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem powód nie wykazał skuteczności czynności podjętych w związku z wypowiedzeniem. W dalszej kolejności pełnomocnik powódki wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie: art. 138 § 1 k.p.c. poprzez przyjęcie, że powód. nie wykazał, że spełnił przewidziane prawem wymogi skutecznego wypowiedzenia umowy najmu, to znaczy wezwał pozwanego M. R. do zapłaty zaległości oraz że wyznaczony, dodatkowy termin do uregulowania zaległych i bieżących należności upłynął bezskutecznie, jak również że złożył pozwanemu oświadczenie woli o wypowiedzeniu umowy najmu w taki sposób, aby mógł on się zapoznać z jego treścią oraz art. art. 227 i art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolne i niepoparte żadnymi dowodami przyjęcie za prawdziwe twierdzenia pozwanego, że pozwana D. U. nie przekazywała mu listów, w tym wezwania do zapłaty oraz wypowiedzenia umowy najmu. Przedmiotowe twierdzenia pozwanego są mało prawdopodobne, skoro jak stwierdził sam pozwany na rozprawie, był w dobrych relacjach z pozwaną, a pozwany nie potwierdził ich żadnymi dowodami.

Pełnomocnik powódki wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i nakazanie pozwanym opróżnienia i wydania powodowi lokalu mieszkalnego położonego w S. przy ul. (...) w stanie wolnym od osób i rzeczy oraz zasądzenie solidarnie od pozwanych na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych - za obie instancje. Ewentualnie na wypadek nieuwzględnienia powyższego żądania pełnomocnik powódki wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

W uzasadnieniu apelacji pełnomocnik powódki podjął polemikę z orzeczeniem Sądu Rejonowego, przedstawiając argumenty na poparcie swych twierdzeń, podnosząc między innymi, że okoliczność, że pozwana D. U. me przekazała pozwanemu M. R. wezwania do zapłaty z dnia 9 sierpnia 2011 roku oraz wypowiedzenia umowy najmu z dnia 11 października 2011 roku, nie ma wpływu na skuteczność doręczenia tych pism pozwanemu, a zatem na skuteczność wypowiedzenia umowy najmu. Zgodnie bowiem z art. 26 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 12 czerwca 2003 roku - Prawo pocztowe, przesyłka, jeżeli nie jest nadana na poste restante, może być także wydana ze skutkiem doręczenia osobie pełnoletniej zamieszkałej razem z adresatem, jeżeli adresat nie złożył w placówce operatora zastrzeżenia w zakresie doręczenia przesyłki rejestrowanej lub przekazu pocztowego: a) pod adresem wskazanym na przesyłce, przekazuje pocztowym lub w umowie o świadczenie usługi pocztowej, b) w placówce operatora. W związku z tym, iż pozwany M. R. nie podniósł, że złożył jakiegokolwiek zastrzeżenia w zakresie doręczania do niego przesyłek, zatem pisma odebrane przez pozwaną D. U. – osobę pełnoletnią zamieszkałą razem z pozwanym – należy uznać za skutecznie doręczone. Ponadto zgodnie z art. 138 § 1 k.p.c., jeżeli doręczający nie zastanie adresata w mieszkaniu, może doręczyć pismo sądowe dorosłemu domownikowi. Bezsporne jest przy tym w niniejszej sprawie, zdaniem pełnomocnika powódki, że zarówno wezwanie do zapłaty, jak i wypowiedzenie umowy najmu odebrała pozwana D. U.. Pełnomocnik powódki podniósł ponadto, że art. 61 k.c. nie wymaga, aby adresat faktycznie zapoznał się treścią kierowanego do niego pisma – decydujące jest bowiem to, iż istniała możliwość zapoznania się. Niezależnie od wyżej wskazanych argumentów pełnomocnik powódki wskazał, że sąd pierwszej instancji naruszył przepisy prawa procesowego, to jest przepis art. 227 oraz art. 233 § 1 k.p.c. Przedmiotowy wyrok narusza zasady doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, gdyż trudno uwierzyć, że osoby mieszkające wspólnie w jednym lokalu nie przekazują sobie wzajemnie odebranej osobiście korespondencji, w szczególności w przypadku tak ważnych pism jak wezwanie do zapłaty zaległości, czy wypowiedzenie umowy najmu. W konsekwencji, zdaniem pełnomocnika powódki, sąd pierwszej instancji błędnie ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy i na tej podstawie wydał nieprawidłowy wyrok.

Sąd Okręgowy w Szczecinie zważył, co następuje:

Apelacja powódki okazała się zasadna o tyle, że zainicjowana nią kontrola instancyjna doprowadziła do zmiany zaskarżonego wyroku.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że, bacząc na treść art. 382 k.p.c., sąd odwoławczy ma nie tylko uprawnienie, ale wręcz obowiązek rozważenia na nowo całego zebranego w sprawie materiału oraz dokonania własnej, samodzielnej i swobodnej jego oceny, w tym oceny zgromadzonych dowodów (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia

1998 roku, sygn. akt II CKN 704/97). Za trafne należy uznać zatem stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 13 stycznia 2009 roku (sygn. akt I UK 174/08), zgodnie z którym sąd odwoławczy jako instancja nie tyle kontrolna, ile przede wszystkim merytoryczna, powinien zbadać sprawę niezależnie od zarzutów apelacji dotyczących ustalenia faktów oraz zastosowania prawa materialnego.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił Sądowi rozpoznającemu apelację na konstatację, że dokonane przez Sąd Rejonowy rozstrzygnięcie, oparte na wnioskach wywiedzionych z przeprowadzonego dotychczas postępowania, było nieprawidłowe. Sąd odwoławczy uznał za błędne stanowisko sądu pierwszej instancji, zgodnie z którym do oceny skuteczności złożonych w niniejszej sprawie oświadczeń nie znajduje zastosowania dyspozycja art. 6g ustawy o ochronie praw lokatorów albowiem pozwany w związku z wykonywaną pracą i czasowym przebywaniem w K. nie zmienił swego miejsca zamieszkania (centrum jego spraw życiowych).

Zgodnie z art. 6g ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego w okresie trwania najmu strony umowy są obowiązane informować się nawzajem na piśmie o każdej zmianie adresu swojego zamieszkania lub siedziby. W razie zaniedbania tego obowiązku korespondencję wysłaną na ostatni adres listem poleconym, za potwierdzeniem odbioru i nieodebraną, uważa się za doręczoną.

Istotą art. 6g ustawy o ochronie praw lokatorów jest doprowadzenie do sytuacji, w której między stronami umowy najmu może odbywać się niezakłócona wymiana korespondencji, co jest konieczne do prawidłowego przebiegu tej umowy. Bez takiej regulacji możliwe byłoby wykorzystanie zmiany adresu do na przykład uchylania się od przyjmowania oświadczeń woli dotyczących wypowiedzenia umowy najmu. W interesie stron umowy najmu jest wzajemne powiadomienie się o każdorazowej zmianie adresu swojego zamieszkania, czyli adresu, pod którym strony te aktualnie przebywają i mogą odbierać korespondencję w sposób niezakłócony. Nie jest to zawsze tożsame z miejscem zamieszkania w rozumieniu art. 25 k.c. Dla zachowania obowiązku przewidzianego przez art. 6g ustawy o ochronie praw lokatorów nie ma podstawowego znaczenia, gdzie dana osoba przebywa z zamiarem stałego pobytu, ani jej zameldowanie i jego rodzaj, tylko gdzie w trakcie trwania umowy najmu ma rzeczywisty adres korespondencyjny. O takim rozumieniu adresu zamieszkania według art. 6g ustawy o ochronie praw lokatorów przekonuje sama treść tego przepisu, bowiem nie ulega wątpliwości, że wymiana korespondencji pomiędzy stronami umowy najmu wymaga obok wskazania nazwy miejscowości, podania dokładnego adresu (a więc wszystkich składających się nań elementów, takich jak w szczególności: ulica, numer domu i mieszkania oraz numer pocztowego kodu adresowego i siedziba właściwego dla doręczeń urzędu pocztowego).

Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, iż pozwany nie wypełnił spoczywającego na nim ustawowego obowiązku poinformowania powódki o zmianie swojego adresu zamieszkania. Konsekwencją tego zaniechania jest przyjęcie fikcji doręczenia korespondencji wysłanej na ostatni adres pozwanego. W związku z tym sąd pierwszej instancji błędnie przyjął, że powodowa Gmina nie wyczerpała trybu przepisanej ustawą o ochronie praw lokatorów dla wypowiedzenia stosunku najmu. Przy tym Sąd Okręgowy mając na uwadze treść art. 11 ust. 1 i ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. z 2005 r. Nr 31, poz. 266 ze zm.) wskazuje, iż strona powodowa pismem z dnia 9 sierpnia 2011 r. (k. 8) uprzedziła M. R. o zamiarze wypowiedzenia umowy najmu lokalu mieszkalnego położonego w S. przy ul. (...) i pomimo wyznaczenia mu dodatkowego miesięcznego terminu do zapłaty, w chwili wypowiedzenia umowy w dalszym ciągu pozwany pozostawał w zwłoce z zapłatą czynszu i innych opłat za używanie lokalu co najmniej za trzy pełne okresy płatności. Zresztą M. R. nie kwestionował powstałego po jego stronie zadłużenia. Z kolei powódka wypowiedziała umowę pismem z dnia 11 października 2011 r., a więc w wymaganej formie oraz określiła w tym piśmie przyczynę wypowiedzenia (k. 9). Zatem powódka skutecznie wypowiedziała M. R. umowę najmu z dnia 9 lutego 1994 r. Jednocześnie strona pozwana nie wykazała, aby na chwilę wyrokowania w postępowaniu odwoławczym przysługiwał jej jakikolwiek tytuł prawny do władania przedmiotowym lokalem. W tym stanie rzeczy stronie pozwanej nie przysługuje skuteczne względem powódki uprawnienie do władania tym lokalem. Dlatego też żądanie strony powodowej skierowane wobec

strony pozwanej o wydanie i opróżnienie przedmiotowego lokalu jest zasadne, co w konsekwencji oznacza iż należy zweryfikować zaskarżony wyrok.

Kolejno Sąd Odwoławczy wskazuje, iż z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. z 2005 r. Nr 31, poz. 266 ze zm.) wynika, iż w stosunku do osób, co do których w wyroku nakazano opróżnienie lokalu sąd obligatoryjnie orzeka w przedmiocie uprawnienia tych osób do otrzymania lokalu socjalnego. W rozpatrywanej sprawie w stosunku do pozwanych M. R. i D. U. Sąd orzekający nakazał opróżnienie lokalu położonego w S. przy ul. (...), stąd należało jednocześnie orzec w przedmiocie ich uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego. Zgodnie z treścią art. 14 ust. 3 wymienionej ustawy sąd, badając z urzędu, czy zachodzą przesłanki do otrzymania lokalu socjalnego, orzeka o uprawnieniu osób, o których mowa w ust. 1, biorąc pod uwagę dotychczasowy sposób korzystania przez nie z lokalu oraz ich szczególną sytuację materialną i rodzinną. Dalej w myśl ust. 4 sąd nie może orzec o braku uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego wobec: 1) kobiety w ciąży; 2) małoletniego, niepełnosprawnego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 listopada 1990 r. o pomocy społecznej (Dz.U. z 1998 r. Nr 64, poz. 414, z późn. zm.) lub ubezwłasnowolnionego oraz sprawującego nad taką osobą opiekę i wspólnie z nią zamieszkałą; 3) obłożnie chorych; 4) emerytów i rencistów spełniających kryteria do otrzymania świadczenia z pomocy społecznej; 5) osoby posiadającej status bezrobotnego; 6) osoby spełniającej przesłanki określone przez radę gminy w drodze uchwały; -chyba że osoby te mogą zamieszkać w innym lokalu niż dotychczas używany. Ponadto stosownie do treści ust. 5 sąd może orzec o braku uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego, w szczególności jeżeli nakazanie opróżnienia następuje z przyczyn, o których mowa w art. 13.

Mając powyższe unormowanie na uwadze Sąd Odwoławczy ustalił, że zarówno pozwanemu M. R., jak też pozwanej D. U. przysługuje prawo do otrzymania lokalu socjalnego. Z materiału dowodowego zgromadzonego w rozpatrywanej sprawie wynika, że M. R. aktualnie uzyskuje dochód na poziomie 700-800 zł miesięcznie z tytułu podejmowanych prac dorywczych. Z kolei D. U. nie pracuje, lecz ze względu na orzeczony umiarkowany stopień niepełnosprawności objęta jest pomocą Miejskiego Ośrodka Pomocy Rodzinie w S. w formie zasiłku stałego, zasiłków okresowych oraz zasiłków celowych. Ponadto jeśli chodzi o dotychczasowy sposób korzystania z przedmiotowego lokalu to należy podkreślić, iż umowa najmu przedmiotowego lokalu została zawarta przez M. R. w dniu 9 lutego 1994 r. i z dniem 30 listopada 2011 r. została rozwiązana przez powódkę poprzez jej wypowiedzenie. Zatem w oparciu o powyższe okoliczności już na podstawie art. 14 ust. 3 cytowanej ustawy zachodzi podstawa do otrzymania przez pozwanych lokalu socjalnego. W następstwie powyższego na podstawie art. 14 ust. 6 wymienionej ustawy w stosunku do M. R. i D. U. uzasadnione jest wstrzymanie wykonania orzeczenia w zakresie wydania przedmiotowego lokalu mieszkalnego w stanie wolnym do czasu złożenia pozwanym przez Gminę M. S. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

W związku zaś z tym, iż powództwo okazało się zasadne, a jednocześnie w apelacji powódka domagała się zasądzenia od pozwanych na jej rzecz kosztów procesu, stąd należało rozstrzygnąć w tym przedmiocie jej wniosek zgłoszony w toku postępowania pierwszoinstancyjnego. O kosztach procesu Sąd Odwoławczy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., a więc w myśl reguły odpowiedzialności za wynik procesu. Zgodnie z nią strona przegrywająca sprawę na żądanie strony przeciwnej winna zwrócić jej koszty procesu. Powództwo Gminy M. S. okazało się zasadne, a więc to M. R. i D. U. są stroną przegrywającą sprawę. Stąd wobec wniosku strony powodowej o zwrot kosztów tego postępowania - należało zasądzić na jej rzecz od pozwanych te koszty. Koszty te wyniosły łącznie 320 zł, a w ich zakres wchodzi opłata od pozwu w wysokości 200 zł oraz wynagrodzenie radcy prawnego w wysokości 120 zł, które zostało ustalone na podstawie § 2 ust. 1 i 2, § 9 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2002 r. Nr 163 poz. 1349 ze zm.). Jednakże nie było podstaw do przyjęcia solidarnej odpowiedzialności pozwanych z tytułu kosztów procesu. Mając zaś na uwadze zasadę wynikającą z art. 105 k.p.c., w myśl której współuczestnicy sporu winni zwrócić koszty procesu w częściach równych, Sąd Okręgowy w takim zakresie zasądził od każdego z pozwanych te koszty, a więc po 160 zł.

Z tych względów Sąd Odwoławczy, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., orzekł jak w punkcie I wyroku.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w punkcie II wyroku na podstawie o art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Apelacja powódki w zakresie roszczenia głównego okazała się zasadna, a więc to pozwani są stroną przegrywającym sprawę w postępowaniu apelacyjnym. Sąd wobec wniosku strony powodowej o zwrot kosztów tego postępowania - należało zasądzić na jej rzecz od pozwanych te koszty. Koszty te wyniosły łącznie 260 zł, a w ich zakres wchodzi opłata od apelacji w wysokości 200 zł oraz wynagrodzenie radcy prawnego w wysokości 60 zł, które zostało ustalone na podstawie § 2 ust. 1 i 2, § 9 pkt 1 oraz § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2002 r. Nr 163 poz. 1349 ze zm.). Mając zaś na uwadze, że na podstawie art. 105 k.p.c. każdy z pozwanych winien zwrócić powódce koszty procesu w częściach równych, Sąd Okręgowy w takim zakresie zasądził od każdego z pozwanych te koszty, a więc po 130 zł.